

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, ΠΑΤΡΟΣ

Η ΔΥΟ ΑΡΤΕΜΙΔΕΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΟΤΕ, ειπε ο λόρδος Γκρέν περιφορητικά, θα πληρώσετε δέκα λίβρες, δσα δηλαδή υποσχέθηκα στον τοξότη που σας ξεφερε εδώ.

— Έκατό λίβρες... Έστω, μιλόρδε, αφού μ' έζημιάτε τόσο πολύ, απάντησε ο πονηρός θφαντής. Μά εκατό λίβρες, όχι τοις μετρητοίς...

— Πώς; δεν έχετε αυτό το άσημαντο ποσόν; ειπε ο λόρδος Γκρέν.

— Τό είχα, μιλόρδε, απάντησε ο Ζάν Πεκουά, μα τ' έδωσα όλα στους φτωχούς και στους ασθενείς, κατά τη διάρκεια της πολιορκίας.

— Έχετε τουλάχιστον φίλους, συγγενείς; Ξαναρώτησε ο λόρδος Γκρέν.

— Φίλους;... Δεν πρέπει να υποπνίζομαι. Συγγενείς; Όχι, δεν έχω. Ή γυναίκα μου πέθανε χωρίς να μ' αφήσει παιδιά. Άδελφούς δεν είχα ποτέ μου. Δεν έχω, παρά ένα ξάδελφο μόνο.

— Έ, λοιπόν, αυτός ο ξάδελφος; ρώτησε ο λόρδος Γκρέν με άνωμονησία.

— Έ, λοιπόν, μιλόρδε, ο ξάδελφος αυτός που θα μου δώσει χωρίς άλλο το ποσόν που μου ζητάτε, βρίσκεται ακριβώς στο Καλαί.

— Ά! Πώς; Έκανε ο λόρδος Γκρέν με κάποια δυσπιστία.

— Μάλιστα, μιλόρδε, απάντησε ο Ζάν Πεκουά μ' ένα τόνο μεγάλης ειλικρινείας. Ο ξάδελφός μου ονομάζεται Ζάν Πεκουά και είνε πρό τριάντα ετών όπλοποιός στην όδδ Ματρούα, στο Καλαί. Μ' αγαπάει, με σέβεται και θα μου δώσει ευχαρίστως το ποσόν που μου ζητάτε. Έχω δέκα όλόκληρα χρόνια να τον ιδώ, γιατί σεις οι Άγγλοι δεν επιτρέπετε εύκολα σε μās τους Γάλλους να μπαίνουμε στις πόλεις που κατέχετε.

— Μά τότε, ειπε ο λόρδος, αφού ο ξάδελφός σας μένει σε πόλι άγγλική, θ' αγαπάη και την Άγγλία.

— Ω! φώναξε ο Ζάν με θέρημ. Οί Πεκουά...

Μά άμείσως στάθηκε.

— Έ, λοιπόν, έκανε ο λόρδος Γκρέν ξαφνιασμένος. Οί Πεκουά... Τι;

— Οί Πεκουά, μιλόρδε, ειπε ο Ζάν σφιγγορίζοντας το σκούφο του με στενωχώρια, δεν ασχολούνται και τόσο με την πολιτική. Αυτό ήθελα να πω... Δεν τους νοιάζει αν είνε Άγγλοι ή Γάλλοι... Φτάνει να κερδίζουν το ψωμί τους.

— Έ, τότε ποιός ξέρει; ειπε ο λόρδος Γκρέν εύθυμα. Ίσως κι' εσεις εγκατασταθήτε ως θφαντής στο Καλαί και γίνετε πολίτης της βασιλείας μας Μαρίας...

— Μά την πίστι μου! Αυτό δεν θα ήταν άσχημο! απάντησε ο Ζάν.

Ο Γαβριήλ δεν μπορούσε να συγκρατήση την έκκλησί του, ακούγοντας τον γενναίο αστό, ό οποίος είχε υπερασπιστεί τόσο ήρωικά την πατρίδα του, να λέη με τόση άφέλεια πως θα την άπαριστόταν και θα γινόταν Άγγλος. Μα μά κρυφή ματιά του Ζάν Πεκουά καθρούσγατε τον ήρωά μας για τον πατριωτισμό του φίλου του και τον πληροφόρησε συγχρόνως, πως εκείνη τη στιγμή έπαυσε κάποιο παιχνίδι.

Ο λόρδος Γκρέν τους χαμέτησε τότε και τους ειπε:

— Θ' αφήσουμε αύριο μαζόν το Σαιν Κεντιν, για να πάμε στο Καλαί. Ωστόσο, μπορείτε να πάτε να κάνετε τις προετοιμασίες σας και ν' άποχωρηθήσετε τους γνωρίμους σας στην πόλι. Σας αφήνω λοιπόν έλευθέρους ως αύριο.

Ο Γαβριήλ άνταπέδωσε το χαιρετισμό στον λόρδο Γκρέν χωρίς ν' απάντηση, και βγήκε μαζόν με το Ζάν Πεκουά, χωρίς να προσέξη ότι ό έπλοκόμος του, ό ψευτο—Μαρτέν Γκέο, αντί να τον ακολουθήση, έμεινε μέσα στο σπίτι του Άγγλου.

— Ποιός είνε λοιπόν ό σκοπός σας, φίλε μου; ρώτησε τον Πεκουά όταν βοήθησαν έξω. Είνε δυνατόν να μην έχετε εκατό σκούδια για να εξαγοράσετε άμείσως την έλευθερία σας; Γιατί έπιμένετε να

κάνετε τό ταξείδι αυτό στο Καλαί; Έχετε πραγματικά εκεί κανένα ξάδελφο; Ποιά παράξενη άσφομή σας σπρώχνει να τ' κάνετε δλ' αυτά;

— Σουτ! Έκανε ο Ζάν Πεκουά με ύφος μυστηριώδες. Δεν τολμώ να σας μιλήσω εδώ, γιατί βλέπετε όλόγουρά μας είνε δύο Ίσπανοί και Άγγλοι και μπορεί να κρυφακούνη. Δεν μου λένε, μπορείτε να υπολογίζετε στον έπλοκόμο σας Μαρτέν Γκέο;

— Απολύτως, απάντησε ο Γαβριήλ. Παρ' όλες τις ξεχαμάρες του και τις τρέλλες του, είνε ή πιο πιστή καρδιά του κόσμου.

— Ωραία! ειπε ο Πεκουά. Τότε μην τον στείλετε άπ' εύθείας από δω στο Παρίσι, για να φέρη τα λύτρα σας. Μά πάρτε τον μαζόν μας στο Καλαί κι' από κει στείλετε τον στο Παρίσι. Έτσι θα γίνουμε περισσότεροι.

— Μά τί σημαίνουν δλ' αυτά; ρώτησε ο Γαβριήλ. Έχετε πραγματικά στο Καλαί τον συγγενή, για τον όποιο μιλούσατε;

— Ναι!... ναι! απάντησε ο Πεκουά. Ο Πέτρος Πεκουά υπάρχει, αγαπάει τη Γαλλία όσο κι' εγώ κι' αν κατά τύχη, εκεί κάτω θελήσετε να κάνετε κανένα ήρωικό κατόρθωμα, σαν κι' αυτά που κάνατε εδώ, θα σας βοηθήση πρώτος.

— Εύγενέ μου φίλε, σε καταλαβαίνω, ειπε ο Γαβριήλ σφιγρίζοντας το χέρι του αστού. Μά δεν ξέρεις, ότι ένα καθήκον πιο ίερο ακόμα κι' από τη δόξα της πατρίδος, μου μένει ακόμα να κάνω;

— Έ, λοιπόν! απάντησε ο Ζάν Πεκουά. Θα κάνετε και τό καθήκον σας αυτό, όπως και όλα τ' άλλα. Και ποιός ξέρει, μπορεί να σας παρουσιάση ευκαιρία στο Καλαί να πάρετε την άντεκδικισή του Σαιν Κεντιν.

XXXVI

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΩΝ ΜΗΧΑΝΟΓΡΑΦΙΩΝ ΤΟΥ ΑΡΝΩ ΝΤΥ ΤΙΛ

Άς αφήσουμε όμως τον νεαρό εύπατριδη και τον γέρο αστό στα όνειρά τους της δόξης, και άς ξαναγυρίσουμε στον ψευτο—Μαρτέν Γκέο και στον τοξότη, οι όποιοι, την ίδια στιγμή, έκαναν τους λογαριασμούς των στο σπίτι του λόρδου Γκρέν.

Ο τοξότης πράγματι, άμείσως μετά την άναχώρησι των δυό αιχμαλώτων, ζήτησε από τον κύριό του την άμοιβή που του είχε υποσχεθεί και την όποια εκείνος του μέτρησε άμείσως, ευχαριστημένος από την έκλογή του.

Ο τοξότης πάλι, εύσυνειδητός κι' αιδός, πήγε και βρήκε τον Άρνώ ντυ Τιλ και του έδωσε τό μεριδί του.

Ο κατεργάρας τσέπωσε άμείσως τ' αχρήματα και τότε ο Άγγλος του ειπε:

— Μά δεν τελειώσαμε ακόμα. Πρέπει να με βοηθήσης τώρα να βρω και τον τρίτο αιχμάλωτο του κυρίου μου.

— Μά τό Θεό, έκανε ο Άρνώ, δεν ξέρω κι' εγώ ποιόν να σου υποδείξω. Δεν έχω πια καμιά ιδιαίτερη προτίησι. Διάλεξε μόνος σου...

— Μά πως να διαλέξω, αφού δεν ξέρω τ' ά πρόσωπα. Ποιόν να προτιμήσω από τόσους άνδρες, γυναίκες και παιδιά που βρίσκονται σ' αυτή την πόλι;

— Πώς; έκανε ο Άρνώ ντυ Τιλ. Συναπεριλαμβάνονται και ή γυναίκες;

— Η γυναίκες πρό πάντων! Έκανε ο Άγγλος. Κι' αν ξέρεις καμμά, που έκτός από την ευγένειά της και τον

πλούτο της, να έχη νεότητα κι' όμορφιά, θα πάρουμε μεγάλη άμοιβή, γιατί ό μιλόρδος Γκρέν θα την πουλήση ακριβά στον κυνιάδο του, τον μιλόρδο Βέντγουορθ, ό όποιος, καθώς ξέρω, αγαπάει περισσότερο τις αιχμάλωτες από τους αιχμαλώτους.

— Για τ' δυστυχία μας, δεν ξέρω καμμά, ειπε ο Άρνώ ντυ Τιλ. Μα... για σ'άσου! Όχι!... Όχι!... είν' αδύνατον...

— Τιποτε δεν είνε αδύνατο, σύντροφε, ειπε ο Άγγλος τοξότης. έφόσον βρισκόμαστε εδώ κυρίαρχοι και νικηταί. Έξ' άλλου, έκτός από τό ναύαρχο Κολινύ, όλους τους άλλους μπορούμε να τους συλλάβουμε αιχμαλώτους.

— Αυτό είνε αλήθεια, έκανε ο Άρνώ ντυ Τιλ σκεπτικώς. Μά δεν πρέπει ή ώραία γυναίκα, για την όποια σου μιλάω, να πηλασή τον κύριό μου. Είνε αδύνατον να μη συναντηθούν καθώς θα βρίσκονται στην ίδια πόλι.

— Μπα! ειπε ό τοξότης. Ο μιλόρδος Βέντγουορθ θα κρατήση

ΑΡΧΟΝΤΙΣΣΑ ΤΗΣ ΒΑΛΕΝΤΙΑΣ (Εικόν του Γουστ. Ντορέ).

κρυφά την αιχμαλωτί του μονάχα για τον εαυτό του.
 — Αυτό θα γίνει στο Καλαί, απάντησε ο 'Αρνό. Μά στο δρόμο ;
 'Ο κύριός μου θα μπορούσε να την δει και να της μιλήσει.
 — 'Όχι, αν τό θελήσω... είπε ο 'Αγγλος. Θα σχηματίσουμε δυο άποσπάσματα, απ' τὰ όποια τό ένα θα παγαίνει πολύ μπροστά απ' τό άλλο. 'Ετσι δυο ώρών άπόστασης θα χωριζή τον κύριό σου απ' την ώραία σου.
 — Ναι, μά τί θα πη ό γέρο κοντόσταυλος ; άναρωτήθηκε δυνατά ό 'Αρνό. 'Αν τό μάθη αυτό, θα με κραμάση.
 — Κανένας δέν θα τό μάθη, εκτός αν πς και τό πης εσύ...
 — Και θα βγάλουμε άρεκέτα χοιμάτα απτή τη φορά... είπε ό 'Αρνό.

— Θα σου δώσω από όσα πάρω τά μουά.
 — Τί κοίμα, έκανε ό 'Αρνό, τό ποσόν θα ήταν πολύ μεγάλο, γιατί ό πατέρας της ώραίας μας θα δώση άμέσως όσα κ' αν του ζήτησουν.
 — 'Ο πατέρας της είνε λοιπόν δοξς ή πρίγκηψ ; ρώτησε ό τοξότης.
 — 'Ο πατέρας της είνε βασιληάς, σύντροφε, και ονομάζεται 'Ερρίκος Β', απάντησε ό 'Αρνό.
 — Μιά βασιλοπούλα εδω ! φώναξε ό τοξότης. Μά τό Σατανά ! αν δέν μου πης άμέσως πού βρίσκεται ή περισσότερα μας, θα σέ πνίξω, σύντροφε ! Μιά βασιλοπούλα !...

□ □ □ □ ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ □ □ □ □

— Και βασίλισσα της όμορφιάς ! επρόσθεσε ό 'Αρνό.
 — 'Ω ! ό μιλόδος Βέντγουορθ θα χάση τά μυαλά του ! είπε ό τοξότης.
 Και βγάζοντας τό πορτοφόλι του κ' άνοίγοντάς το μπρός στα άπληστα μάτια του κατεργάρη, είπε επίσημα :
 — Φίλε μου, είνε δικό σας, αν μου πης άμέσως τό όνομα της ώραίας.
 — 'Α ! έκανε ό 'Αρνό, άνίκανος πεινά ν' αντισταθή κ' απλάζοντας τό πορτοφόλι.
 — Τό όνομα ; ρώτησε ό τοξότης.
 — 'Αρτεμς ντέ Κάστρο ή αδελφή Εδλογμημένη.
 — Τό μέρος πού θα τη βρω ;
 — Τό μοναστήρι των Βενεδικτιώνων.
 — Τρέχω άμέσως εκει ! φώναξε ό 'Αγγλος κ' εξαφανίστηκε δρομαίως.

XXXVII

Ο ΛΟΡΔΟΣ ΒΕΝΤΓΟΥΩΡΘ

'Επειτ' από τρεις ήμέρες, την πρώτη Σεπτεμβρίου, ό λόρδος Βέντγουορθ κυβερνήτης του Καλαί, άφου έλαβε τις κατάλληλες οδηγίες απ' τον κουνιάδο του λόρδο Γκρέυ και άφου τον ξεπροβόδισε επιστρέφοντα στην 'Αγγλία, ξεναγύρισε στο μέγαρό του, όπου βρισκότουσαν ό Γαβριήλ κ' ό Ζάν Πεκουά και σ' έβ' άλλο διαμέρισμα ή 'Αρτεμς ντέ Κάστρο.

Μά ή 'Αρτεμς άγνοούσε, ότι ό φίλος της βρισκόταν τόσο κοντά της και, σύμφωνα με την υπόσχεση πού είχε δώσει στον 'Αρνό ό τοξότης του λόρδου Γκρέυ, δέν είχε ρθει σέ καμιά έπικοινωνία μαζί του απ' την ήμερα πού έφυγαν απ' τό Σαιν Κεντέν.

'Ο λόρδος Βέντγουορθ άποτελούσε με τον κουνιάδο του την πιο χτυπητή αντίθεση : όσα ό λόρδος Γκρέυ ήταν ψυχρός, στραμμένος και φιλόργητος, τόσο ό λόρδος Βέντγουορθ ήταν ζοηρός άξιαγάπητος και άνοιχτόκαρδος. 'Ηταν ένας όραιος εύπατριδής ψηλού άναστήματος και με κομψούς τρόπους. Θα είχε φτάσει ίσως πειά τά σαράντα και μερικες λευκες τρίχες μπροθενόντουσαν κιάλας με τά άφθονα μαύρα και σγουρά μαλλιά του. Μά τό νεανικό παρουσιαστικό του και ή δυνατή φλόγα των γυρίζων του ματιών, έπροδιδαν σ' αυτών την όρμη και τά πάθη ενός νέου και σαν να ήταν ακόμα είκωσι χρόνων, ζώσε πρόσχαρα και ξένουιαστα.

Μπήκε πρώτα στην αίθουσα πού περιέμεναν ό Γαβριήλ κ' ό Ζάν Πεκουά και τους χαϊρέτησε μ' έγκαρδιότητα, σαν ξένους του μάλλον, παρά σαν αιχμαλώτους του.

— Καλώς όφισατε στο σπίτι μου, έξοχότατε και σεις κύριε, τους είπε. Θεωρώ τον εαυτό μου υποχρεωμένο στον άγαπητό μου κουνιάδο, γιατί σας έφερε εδω, κύριε υποκόμη κ' αυτό με κάνει να χαρω δυο φορές. Συγγυρησάτέ με, μά σ' απτή την πένθημη πόλι

δπου ζω κλεισμένος, ή διασχεδάσεις είνε τόσο σπάνιες κ' ή κοινωνία τόσο περιορισμένη, όστε σπανιότατα βρίσκω έναν άνθρωπο πού να μπορώ να μιλήσω μαζί του και γι' αυτό μη με θεωρήσετε έγωιστή, αν εύχομαι ν' άγγήσουν όσα τό δυνατόν περισσότερο να φτάσουν τά λήτρα σας.

— Θ' άγγήσουν πράγματι περισσότερο απ' όσα περιμένα, μιλόρδε, απάντησε ό Γαβριήλ. 'Ο λόρδος Γκρέυ θα σας είπε βέβαια, ότι ό υποκόμος μου, τον όποιο οκότενα να στείλω στο Παρίσι, για να φέρη τά λήτρα μου, μένιτε και πάστηκε μ' έναν απ' τους άνθρώπους της συνδοείας. Τό άποτέλεσμα του καργά αυτού ήταν να πληγωθή απ' τον αντίπαλό του στο κεφάλι, όχι επικίνδυνα είν' αλήθεια, μά φοβάμαι ότι τό τραυμα του θα τον κρατήσει στο Καλαί περισσότερο απ' όσα τό ήθελα, τό όμιολογώ...

— Τόσο τό χειρότερο για τό φτωχό παλλητάρι και τόσο τό καλύτερο για μένα, άγαπητέ υποκόμη, είπε ό λόρδος Βέντγουορθ.
 — Είσαθε πολύ εύγενής, μιλόρδε, απάντησε χαμογελώντας θλιβερά ό Γαβριήλ.

— 'Όχι ! 'Όχι ! Δέν πρόκειται περί εύγενείας. 'Αν ήθελα να φανώ πραγματικά εύγενής, θα σας άρινα να φύγετε άμέσως για τό Παρίσι και να μου σταίετε από και τά λήτρα σας, άκοιούμενος μόνο στο λόγο της τιμής σας. Μά, σας έπαναλαμβάνω, στο ζήτημα αυτό είμαι πολύ έγωιστής, γιατί

πλήττω πολύ μόνος μου εδω. Γι' αυτό και αποδέχτηκα χωρίς δυσκολία τον κάπως πρόσχημο όσο του κουνιάδου μου, να μη σας αποδώσω την ελευθερία σας, παρά μόνο όταν λάβω ένα σακκι σκούδα. Τί τά θέλετε ; Είμαστε αιχμαλωτοι μαζί και θα προσπαθήσουμε να γλυτώνομε, κάνοντας μιά καλή συντροφιά, τις στενοχωρίες της αιχμαλωσίας μας.

'Ο Γαβριήλ υποκλίθηκε χωρίς να πη λέει. Θα προτιμούσε βέβαια να τον άπελευθέρωνε άμέσως ό λόρδος Βέντγουορθ, άκοιούμενος στο λόγο της τιμής του. Μά πώς μπορούσε να έχη μιά τέτοια άπαιτήσι απ' αυτών, τη στιγμή πού του ήταν σχεδόν άγνωστος.

Παρηγοριόταν όμως με την ιδέα, ότι εκείνη τη στιγμή ό Κολινθό θα βρισκόταν στο Παρίσι, κοντά στο βασιλέα 'Ερρίκο Β'. 'Ο γενναίος ναύαρχος του είχε υποσχεθεί, ότι θ' άναφερνε στον βασιλέα όσα ό ήρωας μας έκανε για να παρατείνη την αντίσταση του Σαιν Κεντέν. Βέβαια, ό εύγενικός του φίλος δέν θα τό ξεχνούσε αυτό κ' ό 'Ερρίκος, πιστός στη βασιλική του ύπόσχεση, δέν θα περιέμενε έσως την έπιστροφή του Γαβριήλ για ν' άπελευθερώση τον πατέρα του.

'Ωστόσο, ό Γαβριήλ έννοιαθε κάπως ανησυχία, γιατί, πριν φύγει απ' τό Σαιν Κεντέν, δέν είχε κατορθώσει να ξαναβιή την πολυαγαπημένη του 'Αρτέμιδα. Γι' αυτό

καταριόταν τό δυστύχημα πού είχε συμβεί στον άδιόρθωτο αυτό μέθυστο, τον υποκόμο του, και δέν συμμεριζόταν την ικανοποίησι του Ζάν Πεκουά, ό όποιος έβλεπε με μυστική χαρά τά μυστηριώδη του σχέδια να είνουσιντα απ' απτή την καθυστέρηση πού τόσο έθλιβε τον Γαβριήλ.

Έντομαεταξί, ό λόρδος Βέντγουορθ εξακολουθούσε να λήη, χωρίς να προσέχη, τη μελαγχολία και την άρηρημάδα του αιχμαλώτου του :

— Θα προσπαθήσω άλλωστε, κύριε ντ' Εξίς, να είμαι για σας όσα τό δυνατόν πιο καλός δεσποφύλαξ και για να σας αποδείξω, ότι δέν σας κρατάω κοντά μου από δυσπιστία, αν μου δώσετε τον λόγο της τιμής σας, ότι δέν θα έπιχειρήσετε να δρατετεύσετε, σας παραχωρώ την άδεια να βγαίνετε έξω όποτε θέλετε και να κυκλοφορήτε σ' όλόκληρη την πόλι.

'Εδω ό Ζάν Πεκουά δέν μπόρεσε να συγκρατήση μιά κίνησι έκανοποιήσεως και να κινήη τό Γαβριήλ να δεχτή την προσφορά του μιλόρδου, τον τράβηξε έλαφρά από πίσω.

'Ο ήρωας μας στην άρχή ξαφνίστηκε, αλλά, καταλαβαίνοντας άμέσως, απάντησε στον λόρδο Βέντγουορθ.

— Δέχομαι με όλη μου την καρδιά, μιλόρδε, και έχετε τον λόγο της τιμής μου, ότι δέν θα έπιχειρήσω να δρατετεύσω.

(Ακολουθεί)

'Ο Γερμανός συγγραφέας Εδφραϊμ Λέινγγ, του όποίου πολλά έργα έχουν μεταφραστεί στη γλώσσα μας.